

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 561/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Булајић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд - Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1671/18 од 13.06.2019. године, у седници одржаној 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1671/18 од 13.06.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 460/18 од 11.06.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 460/18 од 11.06.2018. године, у првом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО на означене износе за април и мај 2015. године, а према пресуди Основног суда у Прокупљу П 1100/16 од 08.09.2016. године. У другом ставу изреке, одлучено је да поводом овог спора свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1671/18 од 13.06.2019. године, у првом ставу изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у првом ставу изреке. У другом ставу изреке, решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке првостепене пресуде је потврђено, а жалба тужиоца одбијена као неоснована.

Против решења о трошковима поступка садржаног у побијаној пресуди, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао је тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужилац поводом уплате припадајућих доприноса води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца током

поступка, у ком смислу тужиоцу, који је успео у спору припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП-а, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић